

ΠΑΠΙΣΑ - ΡΑΡΙΧΑ

Σκηνοθεσία: Mounia Meddour
Σενάριο: Mounia Meddour, Fadette Drouard.
Ηθοποιοί Lyna Khoudri, Shirine Boutella,
 Amira Hild Douaouda, Yasin Houicha.

Φωτογραφία: Leo Lefevre
Μοντάζ: Damien Keyeux
Μουσική: Robin Coudert
Χώρα: Γαλλία(Εγχρωμη)
Διάρκεια: 108'

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 12 Βραβεία και 8 Υποψηφιότητες
 Cannes Film Festival 2019, Υποψήφιο για Βραβείο Un Certain Regard.
 César Awards, France 2020, 2 Βραβεία, Καλύτερης ταινίας και καλύτερης νέας ηθοποιού.
 El Gouna Film Festival 2019, Βραβείο Καλύτερης Αραβικής ταινίας.
 FEST New Directors/New Films Festival 2020, Βραβείο καλύτερης ταινίας.
 Film Club's The Lost Weekend 2020, Βραβείο καλύτερης ξενόγλωσσης ταινίας.
 Puerto Madryn International Film Festival 2020, Βραβείο Μοντάζ.
 Satellite Awards 2019, Βραβείο Ουμανισμού.
 Valladolid International Film Festival 2019, 3 Βραβεία, Καλύτερης ταινίας, Σκηνοθεσίας, Νέου Σκηνοθέτη.
 War on Screen International Film Festival 2019, 2 Βραβεία, Καλύτερης σκηνοθεσίας, Καλύτερης ταινίας.

Κάννες 2019: Το «Paricha» είναι μια ταινία με (ένα απαραίτητο) μήνυμα.

Τοποθετημένο στα χρόνια του εμφυλίου και της ανόδου του φονταμενταλισμού στην Αλγερία, το φιλμ της Μούνια Μεντούρ συμμετέχει στο Ενα Κάποιο Βλέμμα.

Στην Αλγερία του 1997. Η χώρα είναι στα χέρια τρομοκρατών που επιζητούν να επιβάλουν ισλαμικό κράτος, κάτι που έχει άμεση και δυσμενή επίδραση κυρίως στις γυναίκες. Αυτές αντιδρούν δυναμικά στην εξουσίαση του σώματος και στην απαγόρευση της ύπαρξής τους στο δημόσιο χώρο. Έτσι, και ενώ οι γυναίκες είναι υπό διωγμόν, η νεαρή σπουδάστρια μόδας Νεμτζά είναι αποφασισμένη να παλέψει για την ελευθερία της και να παρασύρει τις φίλες της στο campus σε οργάνωση επίδειξης μόδας, κάτι που απαγορεύεται αυστηρά.

Βρισκόμαστε στα τέλη της δεκαετίας του 90 όταν η Αλγερία ήταν στο μέσο ενός εμφυλίου πολέμου, σε μια περίοδο που ονομάστηκε «η μαύρη δεκαετία» και συναντάμε την δεκαοχτάχρονη Νεμτζά, την ώρα που αργά το βράδυ το σκάει από τους κοιτώνες του πανεπιστημίου με την καλύτερή της φίλη για να πάνε με ένα παράνομο ταξί σε ένα night club.

Στο πίσω κάθισμα κι ενώ η μουσική από την κασέτα που δίνουν στον οδηγό παίζει δυνατά, αλλάζουν από τα συντηρητικά τους ρούχα σε αυτά που κάθε δυτικό κορίτσι θα φορούσε σε ένα κλαμπ, φοράνε μείκ απ και ξεχειλίζουν νεανική ενέργεια. Μόνο που λίγο πιο κάτω στο δρόμο τους,

ένα μπλόκο θα υπενθυμίσει την σκληρή πραγματικότητα που βιώνει η πατρίδα της: Αστυνομικοί με όπλα, μαντήλες που θα φορεθούν βιαστικά, σβήσιμο της μουσικής, μάτια που δεν κοιτάζουν τους άντρες.

Τα κορίτσια θα συνεχίσουν τον δρόμο τους, θα χορέψουν ξέφρενα, θα γνωρίσουν δύο αγόρια, όμως το περιστατικό δεν είναι παρά μια ακόμη υπενθύμιση ενός σκοτεινού κύματος που υψώνεται απειλητικό. Οι ειδήσεις μιλούν συνέχεια για τρομοκρατικές επιθέσεις, αφίσες στο δρόμο προτρέπουν τις γυναίκες να φοράνε χιτζάμπ, μαυροφορούσες φοιτήτριες επιβάλλουν με τη βία τη σεμνότητα, την άκριτη πίστη και καταγγέλλουν τις αιρετικές επιστημονικές απόψεις των δασκάλων τους.

Σε αυτό το κλίμα στο οποίο οι περισσότεροι ονειρεύονται να φύγουν από τη χώρα, η Νεμτζά, όχι μόνο θέλει να μείνει στην Αλγερία, αλλά παθιασμένη με τη μόδα ονειρεύεται να οργανώσει το δικό της ντεφιλέ στην καφετέρια του πανεπιστημίου σαν αντίδραση απέναντι στον συντηρητισμό, τις απειλές, τη βία, την θρησκευτική οπισθοδρόμηση.

Η Μεντούρ, γεννημένη στην Αλγερία, σπουδαγμένη εκεί μέχρι την στιγμή που οι οικογένειά της μετά από απειλές εγκατέλειψε τη χώρα, ξέρει πολύ καλά για το τι ακριβώς μιλάει, αφού τα όσα περιγράφει είναι πράγματα που έχει βιώσει από πρώτο χέρι και παρ' ότι η ταινία της αναφέρεται στο παρελθόν το μήνυμά της είναι απόλυτα επίκαιρο σε μια εποχή που ο **ισλαμικός φονταμενταλισμός** δηλώνει έντονα την παρουσία του και που η κατάσταση των γυναικών στη χώρα της απέχει πολύ από το επιθυμητό.

Και να το «Paricha» (που σημαίνει κούκλα, ή όμορφο κορί-

τσι, ένα κομπλιμένο που η Μεντούρ δείχνει με απόλυτη σαφήνεια πόσο ενοχλητικό ή καταπιεστικό μπορεί να είναι στο στόμα των ανδρών), είναι μια «στρατευμένη» ταινία, αλλά με έναν πολύ σοβαρό κι απαραίτητο σκοπό. Κι αν υπάρχουν στιγμές που το μήνυμα ακούγεται πιο δυνατά από τις κινηματογραφικές της αρετές, δεν παύει να ξεχειλίζει δύναμη κι ενέργεια, να βρίσκει το χιούμορ σε σκοτεινές εποχές και να σου δίνει την ευκαιρία να ρίξεις μια συναρπαστική ματιά στην δυναμική της γυναικείας συντροφικότητας και φιλίας, στο «τελετουργικό» των ζώων των νεαρών κοριτσιών.

Με την μαγνητική Λίνα Κουντρί (την οποία σύντομα θα δούμε στο «The French Dispatch» του Γουές Αντερσον) στον πρωταγωνιστικό ρόλο κι ένα θαυμάσιο καστ κοριτσιών να την συντροφεύουν, το «Paricha» είναι ένα συχνά σκληρό κινηματογραφικό κομπλιμένο, όχι στην γυναικεία ομορφιά, αλλά σε κάτι πολύ πιο σημαντικό, την γυναικεία αποφασιστικότητα και δύναμη.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΡΑΣΣΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

MOUNIA MEDDOUR

Η Mounia Meddour, είναι Σκηνοθέτης, Σεναριογράφος και Παραγωγός. Γεννήθηκε το 1978 στη Μόσχα της σημερινής Ρωσίας.

Φιλμογραφία: Houria (post-production), 2019 Πατίσα, 2012 Edwige (Short) (as Mounia Meddour Gens), 2011 Cinéma algérien, un nouveau souffle (Documentary), 2010 La cuisine en héritage (Documentary) (as Mounia Meddour).

